

Για το Podemos και τη χρεοκοπία των «πλατιών κομμάτων»

του Αλέξη Λιοσάτου

Στην Ισπανία μετά από χρόνια κυβερνητικής αστάθειας, συγκροτήθηκε κυβέρνηση PSOE (ΠΑΣΟΚ της Ισπανίας) – Podemos (ΣΥΡΙΖΑ της Ισπανίας), με τον Πάμπλο Ιγκλέσιας (τον Τσίπρα της Ισπανίας) να αναλαμβάνει το υπουργείο των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων και της Ατζέντας 2030, ενώ η σύντροφος του Πάμπλο Ιγκλέσιας, ανέλαβε το Υπουργείο Ισότητας.

<https://gr.euronews.com/2020/01/13/orkistike-i-kivernisi-sants-igklesias-stin-ispania-socialistes-podemos>

<https://www.kathimerini.gr/1059456/article/epikairothta/kosmos/ispania-o-igklesias-antiproedros-ths-kyvernshshs>

Πρόσφατα δημοσιεύτηκε ένα ενδιαφέρον κείμενο στο Jacobin, για την γέννηση του Podemos και την πορεία του προς την κυβερνητική εξουσία. Μια περίληψη του κειμένου είναι η εξής (με έντονα μαυρισμένα γράμματα ό,τι αποδίδεται ως περίληψη):

Όταν το Podemos ιδρύθηκε το 2014 πατώντας πάνω στο τεράστιο κίνημα των Indignados (των Αγανακτισμένων) του 2011, δεν έμοιαζε σε τίποτα με τα κόμματα που είχαν κυριαρχήσει εδώ και καιρό στην Ισπανία. 6 χρόνια μετά, και 4 εκλογικές μάχες τα τελευταία τέσσερα χρόνια, η 7η Ιανουαρίου είδε τη δημιουργία μιας πρωτοφανούς κυβέρνησης συνασπισμού στη χώρα. Η κυβέρνηση ενώνει το Σοσιαλιστικό Κόμμα του Πέδρο Σάντσες (PSOE) και το Unidas Podemos του Πάμπλο Ιγκλέσιας, που αναλαμβάνει σήμερα τον ρόλο του υπουργού για πρώτη φορά.

Υπάρχει σαφής μετατόπιση των Ποδέμος προς τα δεξιά, προς την «υπευθυνότητα» απέναντι στο σύστημα, προς τον περιορισμό του

ριζοσπαστισμού του.

Ενώ η περίοδος 2008-2012 χαρακτηρίστηκε από σαφή αύξηση των κοινωνικών συγκρούσεων (αριθμός απεργιών και διαδηλώσεων), τα επόμενα χρόνια (2012-2016), χαρακτηρίστηκαν από παρακμή».

Η δεξιόστροφη πορεία του Ποδέμος είναι ο λόγος ή η συνέπεια της υποβάθμισης των κοινωνικών συγκρούσεων; Ο αρθρογράφος του *Jacobin* απαντάει «και τα δυο» (Αλ: και σωστά κατά τη γνώμη μας). Το Podemos ιδρύθηκε όταν είχε ήδη αρχίσει να πέφτει το κίνημα αντίστασης, αλλά μετά το 2014 ο εκλογοκεντρικός προσανατολισμός-κυβερνητισμός του Podemos επέτεινε την πτώση των κοινωνικών συγκρούσεων κατά την περίοδο 2014-2016. Επιπλέον, η ηγεσία του Podemos επέλεξε ένα οργανωτικό μοντέλο που να εγγράφει στον πολιτικό φορέα ως μέλη παθητικούς ανθρώπους-ψηφοφόρους κι οπαδούς, ένα σύστημα που ευνοούσε τους συσχετισμούς υπέρ της δεξιάς πτέρυγας Ιγκλέσιας-Ερεχόν και κατά της αριστερής πτέρυγας που είχε κέντρο τους Αντικαπιταλίστας.

Μετά το 2015 η κόντρα Ιγκλέσιας-Αντικαπιταλίστας επισκιάστηκε από την κόντρα Ιγκλέσιας-Ερεχόν (σ.σ. σαν να λέμε Τσίπρας-Κουβέλης δηλαδή με ένα ελληνικό παράδειγμα), που μάλιστα χαρακτηρίστηκε από τοπικές συμμαχίες Ιγκλέσιας-Αντικαπιταλιστών. Από το 2016 το Ποδέμος καθιέρωσε την εκλογική συμμαχία με το κόμμα της Αριστεράς στην Ισπανία (*Izquierda Unida*, κεντροαριστερού προσανατολισμού) ενώ μέχρι τότε την απέρριπτε. Η τελευταία φάση της δεξιάς στροφής των Ποδέμος ξεκίνησε το 2018, όταν η κυβέρνηση Ραχόι έπεσε με τη συνεργασία των Ποδέμος-PSOE (δεν έδωσαν ψήφο εμπιστοσύνης). Ο νέος, σοσιαφιλελεύθερος πρωθυπουργός Σάντσες πέρασε τον νέο προϋπολογισμό με τη βοήθεια του Ποδέμος. Αυτός ο προσανατολισμός στη συμμαχία με το PSOE επικυρώθηκε από την (χαλαρή, εκλογική βασικά) βάση «μελών» του Ποδέμος με... διαδικτυακό δημοψήφισμα. Σταδιακά οι αναφορές της ηγεσίας Ιγκλέσιας στην εργατική τάξη και την Αριστερά έδωσαν τη θέση τους στην επίκληση στον «λαό» και την «πατρίδα», ενώ το Ποδέμος που ξεκίνησε σαν ένα «κίνημα» και συνέχισε ως ένα

αντισυστημικό «κόμμα-κίνημα», σταδιακά η έμφαση από την ηγεσία του έπεσε στο «κόμμα» και οι αναφορές στο «κόμμα-κίνημα» περιορίστηκαν να εκφωνούνται μόνο από τους Αντικαπιταλίστας».

Ο αρθρογράφος εύχεται το «ζωντάνεμα της βάσης» των Podemos, υπενθυμίζοντας το πόσο σοβαρό ρόλο έπαιξαν οι αντίστοιχες τοπικές οργανώσεις του Ποδέμος, οι «κύκλοι»-λαϊκές συνελεύσεις (που έφτασαν στο «πικ» τους τις 1.500) στον ριζοσπαστικό χαρακτήρα και τη συγκρότηση του Ποδέμος.

Σήμερα οι Ποδέμος ετοιμάζονται να μούνε σε κυβερνητικό συνασπισμό με τους πρώην εχθρούς του PSOE, τμήματος του παλιού κατεστημένου. Η προγραμματική συμφωνία με το PSOE για τον κυβερνητικό συνασπισμό», επισημαίνει, «μικρή σχέση έχει με την πρώτη προγραμματική διακήρυξη του Ποδέμος του 2014: Δεν υπάρχει πλέον στο πρόγραμμα διεκδίκησης δημόσιου τραπεζικού τομέα ή δημόσιας επιχείρησης ηλεκτρισμού, δεν υπάρχει ζήτημα στάσης πληρωμών αλλά σεβασμού των μηχανισμών δημοσιονομικής πειθαρχίας, δεν διεκδικείται η αυτονομία της Καταλονίας, ενώ και στο -κεντρικό για τους Ποδέμος- μέτωπο κατά των εξώσεων, η σχετική κινηματική πρωτοβουλία επέκρινε ήδη σοβαρά το πρόγραμμα της νέας κυβέρνησης.

Άλλωστε τα ίδια πάνω κάτω περιγράφει και ο Χάιμε Παστόρ, στέλεχος των Αντικαπιταλίστας, για την κυβερνητική συμφωνία του Podemos, στις 12/1/2020:

«Η προγραμματική συμφωνία PSOE-Podemos είναι σοσιαλφιλελεύθερη», «ο Ιγκλέσιας δεν έχει ακόμα ομολογήσει τα τμήματα του εκλογικού προγράμματος του Podemos που θυσιάσε για να αποδεχθεί τα όρια που καθόρισαν το πρόγραμμα της νέας κυβέρνησης» και «το καλύτερο που επιδιώκει η κυβέρνηση είναι να αντισταθμίσει ένα μέρος των νεοφιλελεύθερων περικοπών στις κοινωνικές υπηρεσίες και τα δικαιώματα που πραγματοποιήθηκαν στο πρόσφατο παρελθόν. Ωστόσο, ακόμη και αυτές οι μεταρρυθμίσεις θεωρούνται ότι λειτουργούν εντός των περιορισμών που επιβάλλονται από το άρθρο 135 του Συντάγματος (που απαιτεί ισοσκελισμένο προϋπολογισμό) και η ΕΕ».

<https://nobordersnews.org/2020/01/12/jaime-pastor-a-progressive-government-born-under-the-gun-in-spain/>

Όπως δηλαδή ακριβώς κινήθηκε και ο ΣΥΡΙΖΑ/Τσίπρας στην Ελλάδα. Και ξέρουμε πολύ καλά κατά πόσον ανέτρεψε τη λιτότητα με τα μνημόνια, την ΕΕ και τους ισοσκελισμένους προϋπολογισμούς.

Ωστόσο, ο αρθρογράφος του Jacobin, παρά τα παραπάνω γραφόμενα, καταλήγοντας επιμένει ότι το Ποδέμος δεν είναι ακόμα ένα κόμμα όπως «όλα τα άλλα», ότι παραμένει κόμμα-κίνημα, ότι έχει δεσμούς με τα κινήματα, ότι η κυβέρνηση υποσχέθηκε να καταργήσει άμεσα αυταρχικά μέτρα της Δεξιάς, ότι ο χαρακτήρας του Ποδέμος δεν έχει κριθεί οριστικά αλλά θα κριθεί «τους επόμενους μήνες», ανάλογα με τη στάση που θα κρατήσει εντός της κυβέρνησης (που συμμετέχει) και στις αλληλεπιδράσεις της τελευταίας με το κίνημα αντίστασης. Ότι το μέλλον του «κόμματος» συνεχίζει να ισορροπεί μεταξύ των θεσμικών πιέσεων και των πιέσεων του κινήματος. Ο αρθρογράφος πιστώνει σε σημαντικό βαθμό τις εκλογικές επιτυχίες του Ποδέμος στον «χαρισματικό» ηγέτη του, ενώ σημειώνει ότι τα μέλη του στηρίζουν απεργίες, κολλάνε αφίσες για κινηματικά γεγονότα και διαδηλώσεις κ.λπ., το 84% των τοπικών οργανώσεων του Ποδέμος συμμετείχαν σε κοινωνικά κινήματα και δράσεις. Το Ποδέμος, ισχυρίζεται, αμφισβητεί τα ιστορικά θεμέλια του σημερινού πολιτικού καθεστώτος. Φαίνεται να δικαιολογεί τον κυβερνητισμό του Ποδέμος για «να υπονομεύσει το σύστημα από τα μέσα», και τα δεξιόστροφα στρογγυλέματα για να απλωθεί η εκλογική επιρροή του, να βρεθεί στην κυβέρνηση για να μπορέσει να εφαρμόσει από τα πάνω το πρόγραμμά του. Το μόνο κακό που βρήκαμε εμείς να εντοπίζει ο συγγραφέας σε αυτή τη δεξιά στροφή είναι ο κίνδυνος να απομακρύνει τους ακτιβιστές-μέλη του από το κόμμα.

Όλο το κείμενο του Jacobin είναι εδώ.

<https://jacobinmag.com/2020/01/podemos-party-social-movement-pablo-iglesias?fbclid=IwAR06QiPhLdhe4P9ND2NR2BaMGu0elvifIMXuQckxVIVLb1pAwrBJA373H2k>

Αν τα παραπάνω σας θύμισαν έντονα τη διαδρομή που ακολούθησε ο ΣΥΡΙΖΑ του Τσίπρα, θα έχετε πέσει διάνο. Οι δικαιολογίες δε που αναφέρει ο συγγραφέας για να μας πείσει ότι ακόμα το στοίχημα στους Podemos είναι ανοιχτό θυμίζουν έντονα την αντιπολιτευόμενη συμπολίτευση της αριστερής πτέρυγας του ΣΥΡΙΖΑ (με την ευρεία έννοια), που κάθισε κι «έφαγε» αγγύστα τους συμβιβασμούς του Συνεδρίου 2013, του προγράμματος της ΔΕΘ του 2014, τα ραντεβού του Τσίπρα με καπιταλιστές, τις δεξιές εκφωνήσεις κατάργησης προγραμματικών αιχμών του ΣΥΡΙΖΑ από τα ΜΜΕ και τις συμφωνίες με κεντρώους και δεξιούς πολιτευτάδες πάσης φύσεως που γίνονταν ενδιάμεσα (ένας από αυτούς ήταν ο Βαρουφάκης, που είχε συμφωνήσει από τα μέσα του 2014 με τον Τσίπρα να αναλάβει το υπουργείο Οικονομικών, αρκεί να αθετηθούν οι... αριστερισμοί του προγράμματος της ΔΕΘ!), το Συνέδριο-φάρσα του Γενάρη 2015, τη συμμαχία με τον Καμμένο, το υπουργικό συμβούλιο των πασόκων, το 70% καλό μνημόνιο του Βαρουφάκη, την Ενδιάμεση Συμφωνία του Φεβρουαρίου 2015 που αποδεχόταν Μνημόνια 1 και 2 και τελικά μετά το Μνημόνιο 3 ακόμα το σκέφτονταν. Ακόμα και στο δημοψήφισμα η ελπίδα-άποψη που κυριαρχούσε είναι «δεν μπορεί ο Τσίπρας με τέτοιο ποσοστό να προδώσει». Ήταν μια καταστροφική πολιτική που συνέβαλε (μεταξύ άλλων) τα μέγιστα στην κρίση της Αριστεράς από την οποία ακόμα δεν έχουμε ανακάμψει.

Ωστόσο, υπάρχει πλέον ένα πολύ πρόσφατο «δεδικασμένο». Πλέον δεν μπορούν να σταθούν δικαιολογίες περί αυταπατών για την αντικαπιταλιστική Αριστερά στις άλλες χώρες. Εδώ και καιρό ο Ιγκλέσιας έχει πάρει τον δρόμο του Τσίπρα και προχωρά σε συγκυβέρνηση με το αντίστοιχο ΠΑΣΟΚ της Ισπανίας, δηλαδή σε ένα σενάριο εξαρχής δεξιότερο από αυτό που έπαιξε ο Τσίπρας. Η δεξιόστροφη πορεία του Ιγκλέσιας (που μπορεί να χαρακτηριστεί «χαρισματικός» μόνο ως απατεώνας, όπως κι ο σύντροφός του στην Ελλάδα, και όχι ως αριστερός ηγέτης) οδήγησε ποσοστά που ξεπερνούσαν το 20% (και φλέρταραν με την πρώτη θέση) στο 14% του Νοεμβρίου 2019, ενώ ξεπεράστηκαν από τους μισητούς φασίστες-φρανκικούς, την ώρα που αυτοί κατέγραφαν την πρώτη τους παρουσία στη Βουλή με 15%. Τελικά το Ποδέμος έφτασε σε

προγραμματική συμφωνία τους σοσιαφιλελεύθερους, και μάλιστα εν μέσω δεξιάς στροφής του ηγέτη του PSOE Σάντσες.

Ο ίδιος ο Χάιμε Παστόρ ανέφερε πως η κυβερνητική συμφωνία Ποδέμος-PSOE δέχεται τη νεοφιλελεύθερη λιτότητα, παρ' όλα αυτά δηλώνει απλώς... καχύποπτος για τους κινδύνους που διατρέχει το Podemos και την ενδεχόμενη (!) μη αντιστρέψιμη εκφύλισή του.
<https://rproject.gr/article/prosymfonia-psoe-kai-unidas-podemos-gemati-asafeies-paraleipseis-kai-epikindynes>

Ο Παστόρ ή ο αρθογράφος του Jacobin δεν φαίνεται να ανησυχούν που η βάση των Podemos, «με ποσοστό 96,8%, ενέκρινε το προσύμφωνο για κυβέρνηση συμμαχίας που συνήψε το αριστερό κόμμα με τους Σοσιαλιστές του PSOE (...), ενώ τον Ιούλιο 2019 την προοπτική κυβερνητικής συμφωνίας με το PSOE είχε εγκρίνει το 70% των ψηφοφόρων του Podemos».
<https://www.candiadoc.gr/2019/11/28/i-vasi-ton-podemos-enekrine-ti-sygkrotisi-pro/#.XiMmi8gzbNA>

Αρκούνται στον προβληματισμό/άλλοθι ότι ακόμα «δίνουν τη μάχη» για τον προσανατολισμό του Podemos.

Αναμενόμενα, κλασικά και μάλλον προκαλώντας χασμουρητά, ο Παστόρ καλεί στο τέλος «να μην παραμείνουμε θεατές τις επόμενες εβδομάδες και μήνες (...) Να ξανα-τοποθετήσουμε τη σύγκρουση στο κέντρο, στους αγώνες στο δρόμο, στους χώρους εργασίας, για να διεκδικήσουμε μια στροφή προς τα αριστερά» κ.λπ.,

<https://rproject.gr/article/prosymfonia-psoe-kai-unidas-podemos-gemati-asafeies-paraleipseis-kai-epikindynes>, κάτι βεβαίως που όχι μόνο είναι αδύνατο να κάνουν οι Αντικαπιταλίστας (αλλιώς θα το είχαν κάνει εδώ και καιρό), αλλά με το πέρασμα του καιρού θα γίνεται όλο και πιο δύσκολο αφού ο Ιγκλέσιας θα είναι στην πλευρά του ταξικού αντιπάλου, το κόμμα θα εκφυλίζεται, η βάση θα φυλλοροεί, οι αριστεροί θα απογοητεύονται και η αριστερή πτέρυγα θα πεταχτεί όπως η τρίχα από το ζυμάρι, χάνοντας κάθε «ηθικό πλεονέκτημα» και με τη ρετσινιά του άχρηστου, που είτε καλλιέργησε αυταπάτες είτε δεν

είπε την αλήθεια στον κόσμο για τον Ιγκλέσιας είτε δεν ήθελε ή δεν έδωσε αρκετά τη μάχη για να τον σταματήσει. Και κάπως έτσι η ζωή συνεχίζεται: οι Ποδέμος δίνουν τη μάχη εξανθρωπισμού του νεοφιλελευθερισμού «από τα μέσα» και οι Αντικαπιταλίστας συνεχίζουν να παραμένουν να δίνουν τη μάχη στο σοσιαφιλελεύθερο Ποδέμος από τα μέσα.

Είναι η ίδια διαδρομή ακριβώς που ακολούθησε η αριστερή πτέρυγα εντός ΣΥΡΙΖΑ στην Ελλάδα, με τη γνωστή παταγώδη αποτυχία και τελικά χρεοκοπία (πρακτικά στη διάλυση της ΛΑΕ στα εξων συνετέθη). Να υποθέσουμε ότι δεν ήξεραν οι Αντικαπιταλίστας. Δεν ρωτούσαν; Ή ρωτούσαν και έπαιρναν λάθος απαντήσεις;

Για το αμερικανικό μαρξιστικό περιοδικό-σάιτ Jacobin δεν μας προξενεί εντύπωση η «κριτική στήριξη» αυτή στο Ποδέμος, καθώς ούτως ή άλλως σήμερα στηρίζει με ενθουσιασμό και το κίνημα Σάντερς-DSA που λειτουργεί ως Αριστερή πτέρυγα των Δημοκρατικών στις ΗΠΑ. Δυστυχώς ενώ η διεθνής «καινοτομία» των πλατιών κομμάτων που εισήχθη τη δεκαετία του 2000 οδήγησε στην απαξίωση της Αριστεράς, στην ανασυγκρότηση του παλαιού πολιτικού σκηνικού (και συχνά με ρεβανσιστικές διαθέσεις), στη διάλυση της επαναστατικής Αριστεράς, τα λάθη επαναλαμβάνονται θυμίζοντας τον ορισμό της τρέλας. Ενώ ο ρεφορμισμός βεβαίωσε την τελευταία 20ετία ότι εξακολουθεί να προδίδει και να είναι χρεοκοπημένος, σημαντικό τμήμα της επαναστατικής Αριστεράς και καλοί αγωνιστές και αγωνίστριες συνεχίζουν τον διεθνή «πειραματισμό» μη βγάζοντας καν τα αναγκαία συμπεράσματα από τραγωδίες που συνέβησαν πολύ πρόσφατα – με κεντρικότερο το παράδειγμα του ΣΥΡΙΖΑ. Και αν κρίνουμε από τους Δημοκρατικούς των ΗΠΑ (έναν σχηματισμό πολύ αντιδραστικότερο και δεξιότερα του ελληνικού ΠΑΣΟΚ) και τη συγκυβέρνηση με το ΠΑΣΟΚ της Ισπανίας, μάλλον ο ΣΥΡΙΖΑ ήταν η αριστερή εκδοχή και οι καταστροφές που έρχονται για τους αντικαπιταλιστές σε ΗΠΑ-Ισπανία θα είναι δραματικά χειρότερες.

Για το Podemos ισχύει ό,τι γράψαμε και λίγο καιρό πριν, ότι «καταποντίστηκε, ακριβώς επειδή ακολούθησε την κλασική

δεξιόστροφη πορεία σοσιαλδημοκρατικοποίησης, οπότε ο κόσμος επέλεξε την πρωτότυπη σοσιαλδημοκρατική επιλογή από την απομίμηση (...) Το δε Podemos μάλλον πήρε τα μαθήματα από τους «αριστερισμούς» του ΣΥΡΙΖΑ και το έριξε στην «υπευθυνότητα» (απέναντι στον καπιταλισμό) πριν προλάβει να γίνει ηγεμονική δύναμη στην κεντροαριστερή πολυκατοικία, προτιμώντας να γίνει ένα απλό δεκανίκι στο PSOE. Κοινό χαρακτηριστικό των δυο κομμάτων (ΣΥΡΙΖΑ και Ποδέμος) είναι η σοσιαλδημοκρατικοποίηση με στόχο τη διαχείριση του νεοφιλελεύθερου καπιταλισμού, όχι την ανατροπή του. Σε αυτό το πλαίσιο, μια κυβέρνηση PSOE–Podemos δεν θα αποτελεί κυβέρνηση «Αριστεράς» ή προοδευτικών δυνάμεων, αλλά κυβέρνηση του ισπανικού κεφαλαίου, κυβέρνηση λιτότητας...

Και «Με τη χρεοκοπία του Podemos ως αριστερό ριζοσπαστικό εγχείρημα (...) κλείνει οριστικά ο κύκλος των «πλατιών αριστερών κομμάτων» που άνοιξε το ξέσπασμα της οικονομικής και πολιτικής κρίσης στην Ευρώπη»

διαβάστε

περισσότερα:

<https://www.redtopia.gr/%cf%83%cf%87%cf%8c%ce%bb%ce%b9%ce%bf-%ce%b3%ce%b9%ce%b1-%cf%84%ce%b1-%ce%b5%ce%ba%ce%bb%ce%bf%ce%b3%ce%b9%ce%ba%ce%ac-%ce%b1%cf%80%ce%bf%cf%84%ce%b5%ce%bb%ce%ad%cf%83%ce%bc%ce%b1%cf%84%ce%b1-%cf%83/>

Ο Χάιμε Παστόρ αναφέρει ότι το μπλοκ δεξιάς – ακροδεξιάς βεβαίως σκούζει σαν να ήρθαν οι κομμουνιστές στην εξουσία με γελοίες αφορμές. Κι αυτή η εικόνα αποτελεί αντιγραφή της Ελλάδας, με τη Δεξιά να κατηγορεί ακόμα και σήμερα τον ΣΥΡΙΖΑ για κομμουνιστές. Αυτό βέβαια σε καμία περίπτωση δεν αρκεί ως εγγύηση φερεγγυότητας του Podemos, αλλά λειτουργεί εν μέρει σαν δικαιολογία για το ότι οι Αντικαπιταλίστας παραμένουν στο πλατύ κόμμα. Το ίδιο «επιχείρημα» φορέθηκε πολύ τα χρόνια της ενσωμάτωσης της Αριστερής πτέρυγας ΣΥΡΙΖΑ στο σχέδιο του Τσίπρα (2012-2015) και **σαφώς αυτά τα γραφόμενα έχουν και αυτοκριτικό χαρακτήρα από τη μεριά του γράφοντος**): αφού το σύστημα κατηγορεί τον ΣΥΡΙΖΑ ως κομμουνιστές και τρομοκράτες,

τότε ο ΣΥΡΙΖΑ παραμένει στοίχημα ανοιχτό, έμοιαζε να λείπει αυτή η λογική. Εκ των υστέρων μπορούμε να δούμε τι εξυπηρετούσε αυτή η βιομηχανία υπερβολής-υπερμεγέθυνσης του «κινδύνου» που αποτελούσε ο ΣΥΡΙΖΑ: την απαξίωση της Αριστεράς και του κομμουνισμού, την επανάπαυση της αριστερής πτέρυγας του ΣΥΡΙΖΑ και των αγωνιστ(ρι)ών του κινήματος, την τροφοδότηση των ρεφορμιστών-μελλοντικών προδοτών της τάξης μας με αριστερά παράσημα, τη συσπείρωση του δεξιού μπλοκ και την πίεση για ακόμα δεξιότερο και γενικά αντι-αριστερό κλίμα κ.λπ. Ακριβώς το ίδιο συμβαίνει με την... κομμουνιστική κυβέρνηση ΠΑΣΟΚ-Συνασπισμού της Ισπανίας.

Τέλος, όπως γράφαμε 8 μήνες πριν, «Οι Αντικαπιταλίστας, η τροτσικιστική πτέρυγα του Podemos, παραμένουν στο «πλατύ κόμμα» έχοντας αυτοδιαλυθεί μέσα του από το 2015 και σήμερα ακόμα υφίστανται όλη αυτή την εκφυλιστική πορεία του προς τα δεξιά. Η αποχώρησή τους από το Podemos μπορεί να πλησιάζει (ήδη τον Μάρτιο πήραν την απόφαση να κατεβούν σε ξεχωριστά ψηφοδέλτια στις επόμενες τοπικές εκλογές)... αλλά είναι ήδη αργά.» Τα ίδια ισχύουν και σήμερα, ακόμα περισσότερο, με ένα ερωτηματικό βέβαια να βρίσκεται στο κατά πόσο η στιγμή της αποχώρησης πλησιάζει για τους Αντικαπιταλιστές-Αντικαπιταλίστριες από τον εκλογικό μηχανισμό του Ιγκλέσιας. Και με μια ακόμα μεγαλύτερη αμφιβολία για τη στιγμή που θα κάνουν τον απολογισμό τους για την περίοδο ένταξης στους Podemos.